

קהל שערי אברהם-פרשת שמיני-שיעור עיון בענין סימני בהמה

מצוה קנג

מצות בדיקת סימני בהמה וחיה

(א) שנצטוינו לבדוק סימני בהמה וחיה כשנרצה לאכול מהם, והם מעלת גרה ושוסעת שסע, שנאמר [ויקרא י"א, ב' – ג'] זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ כל מפרסת פרסה וגו'. ולשון ספרא^א אותה תאכלו, אותה

מנחת חינוך - מסכת וירושלים - ב / באביו, יוסף / עמוד 128
הודפס מאוצר החכמה

מצוה קמ"ט היא שצונו לבדוק בסימני בהמה וחיה, השחוטין והוא יהיו מעלה גרה ושוסע שסע ואו יהיו מותרין

שליט"א מדברי ריב"ש (סי' קל"ב). אך מ"ש שלדעת הרמב"ן אינו כן. אמת שלדעת הרמב"ן אינו עשה בפ"א.

המחנך דהיא עשה גמורה, היינו אם לא צדק בסימנים אף שנמלאת טהורה מ"מ עזר על עשה זו, והוא חידוש מדברי הרב המחנך וצהגת המשנה למלך כאן הרגיש צזה"א.

מנחת חינוך - מסכת וירושלים - א / יוסף, יוסף / עמוד 129
הודפס מאוצר החכמה

אינו, אינך יכול להוסיף עוד ספק אחר. ועוד כיון שהמורה נותה לצדוק בסימנין שלא יהיה מכ"ד עופות הטמאין, וכמו שכתב הר"ם ז"ל בפ' ראשון מהל' מאכלות אקורות⁴⁵, על כרחינו יש לנו לחוש לכל אחד מהן, ואפי' הוא מעוטא⁴⁶, וזלתי לפרס ועוניה צישז שחינן נמלאים שס כלל, כמו שכתב

שיטת הריב"ש - מסכת וירושלים - א / יוסף בן ששת ברפת (ריב"ש) / עמוד 261
הודפס מאוצר החכמה

א "מצות עשה לידע הסימנין שמבדילין בהן בין בהמה וחיה ועוף ודגים וחגבים שמוותר לאכלן ובין שאין מותר לאכלן שנאמר והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה ובין העוף הטמא לטהור.

משנת תורה - מהדורת חדשה - ה (קדושה) / משה בן מימון (רמב"ם) / עמוד 88
הודפס מאוצר החכמה

(רמב"ם מורה נבוכים ח"ג פמ"ז) וז"ל דע שאלו הסימנין ר"ל העלאת גרה ושסיעת פרסה בבהמות, וסנפיר וקשקשת בדגים, אין מציאותן סיבת ההיתר, ולא העדרן סיבת האיסור, ואמנם הם סימן יודע בו המין המשובח מן המגונה, ולכוונה שביארנו שזה לקדושת נפשינו, ואמר בהגדה

אור הנר - ב / קרביו, א / עמוד 725
הודפס מאוצר החכמה

גמלה טכורח ואמי מעלת גרס צכמכ אוסכ חאלכו וכן מפרסח מחסכ ואינס אלס סימן לכצחין צין צכמכ כטכורכ לעמאכ לא סכקלסכ גורמת עומאכ חדע שכרי אנו מחירין קלוע צמעי פרס גורמ צפי"צ דכטורות צכמכ עמאכ שילדכ כמין צכמכ טכורכ אסור גאכילכ ופכורכ שילדכ כמין צכמכ עמאכ מותר גאכילכ שכיואל מן כעמא עמא וכיואל מן כטכור טכור אלמא לאו צסימי' חליא עומאכ ופכר ככא ומי גדלות לא חליא צשני' ולא צסימינס דכא אמרינן

יגדיל תורה ויאדיר. פי', דלסמוך אודאי בקשקשת סגי לך¹⁸⁶, ומיהא כתב רחמנא סנפיר משום דלא סגיא דלא להוי התם¹⁸⁷ כיון שיש שם קשקשת¹⁸⁸. ואולי הוא גם כן גורם טהרתו¹⁸⁹, ואעפ"י שהוא לבדו¹⁹⁰ אינו גורם טהרה¹⁹¹.

חידושי הריטב"א <מוה"ק> - נדח / יוס טוב בן אברהם אשבילי (ריטב"א) / עמוד 190

ע"י סימני טומאה. וביאור מחלוקתם דהנה יש לחקור בסימני טומאה וטהרה שאמרה תורה, אם הסימנים עצמן הם גורמים הטומאה והטהרה, או שאינם אלא סימנים על המין,

קובץ שיעורים - ב / וסרמן, אלחנן בונס בן נפתלי בינוש / עמוד 266
הודפס מאוצר החכמה

הטמאים כדי שיכירום, ונ"מ דאפי' אם אנשים יצליחו לעשות סימני טהרה לבע"ח הטמאים, או אם יורידו מהטהורים סימני טהרה מתחילת גידולם [וכמו שמצאו בזמנינו דרכים להוריד קשקשי דגים מתחילת יצירתם] ידעו מי אסור ומי מותר, שהרי סימני טהרה הם סימן לטהרה ולא סיבה, ולא יועיל מה שאנשים ישנו את המציאות (אמנם בס' לב ארי' חולין ס"ה ב' ס"ל שסמני טהרה הם סיבה ולא סימן).

7

8

9

10

11

1

2

3

4

5

6